ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a členů JUDr. Zbyňka Poledny, Mgr. Davida Chaloupky, Mgr. Jaroslava Kocince, JUDr. Gabriely Vilímkové a Mgr. Barbory Kubíkové v právní věci kárného žalobce: **předseda Kontrolní komise Exekutorské komory ČR**, se sídlem Radnická 14/16, Brno, proti kárně obviněnému: **JUDr. Ivo Erbert, soudní exekutor,** Exekutorský úřad Praha – východ, se sídlem Milešovská 1326/4, Praha 3, zastoupeného JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Revoluční 24, Praha 1, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudního exekutora ze dne 23. 7. 2018,

takto:

JUDr. Ivo Erbert, soudní exekutor,
Exekutorský úřad Praha-východ,
se sídlem Milešovská 1326/4, Praha 3

I. se zprošťuje

podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, kárné žaloby pro kárné provinění podle § 116 odst. 3 písm. a) a b) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, spočívající v tom, že jako soudní exekutor, kterého stát pověřil výkonem exekutorského úřadu a vůči kterému je na základě výsledků kontroly provedené dne 17. 4. 2018 vykonáván navazující dohled podle § 7 odst. 5 exekučního řádu, neposkytnul kontrolní komisi Exekutorské komory ČR požadovanou součinnost při výkonu dohledu spočívající:

a) v předložení výpisu z účtu vedeného podle § 46 odst. 4 exekučního řádu za období od 1. 1. 2013 do 26. 1. 2018,

b) v předložení exekučních spisů sp. zn. 149 EX 2/16, 77/16, 128/16, 235/16, 390/16, 433/16, 446/16, 562/16, 602/16, 638/16, 741/16, 760/16, 935/16, 1034/16, 1105/16, 1263/16, 1298/16, 1367/16, 1388/16, 1477/16, 1660/16, 1682/16, 1743/16, 1802/16, 1921/16, 2173/16, 2290/16, 2319/16, 2405/16, 2878/16, 3000/16, 3008/16, 3022/16, 3060/16, 3082/16, 3209/16, 3322/16, 3327/16, 3596/16, 3693/16, 3912/16, 3931/16, 3970/16, 4042/16, 4069/16, 4206/16, 4242/16, 4255/16, 4262/16, 4291/16, 4465/16, 4530/16, 4573/16, 4590/16, 4751/16, 4759/16, 4770/16, 4830/16, 4886/16, 4952/16,

5036/16, 5200/16, 5236/16, 5452/16, 5462/16, 5660/16, 5751/16, 5798/16, 6803/16, 6822/16, 6944/16, 7101/16, 7109/16, 7231/16, 7556/16, 7914/16, 8166/16, 8393/16, 8665/16, 8902/16, 9159/16, 10469/16, 10446/16, 10540/16, 10657/16, 10859/16, 10907/16, 11004/16, 11048/16, 11065/16, 11125/16, 11141/16, 11161/16, 11206/16, 11288/16, 11393/16, 11383/16, 11333/16, 11526/16, 11735/16, 11792/16, 12244/16, 115/17, 252/17, 666/17, 911/17, 925/17, 1369/17, 1543/17, 1547/17, 1552/17, 1741/17, 1780/17, 1901/17, 1964/17, 2031/17, 2167/17, 2199/17, 2292/17, 2303/17, 2308/17, 2523/17, 2626/17, 2601/17, 2823/17, 2860/17, 2871/17, 3059/17, 3089/17, 3116/17, 3231/17, 3277/17, 3370/17, 3428/17, 3590/17, 3856/17, 3855/17, 3961/17, 4773/17, 5006/17, 5140/17, 5150/17, 5158/17, 5223/17, 5235/17, 5384/17, 5424/17, 5446/17, 5447/17, 5452/17, 5549/17, 5593/17, 5743/17, 5769/17, 5988/17, 6124/17, 6198/17, 6201/17, 6248/17, 6497/17, 6791/17, 6880/17, 6870/17, 6873/17, 6876/17, 6942/17, 6994/17, 7012/17, 7593/17, 7696/17, 7716/17, 7861/17, 7881/17, 7998/17, 8229/17,

a znemožnil tak výkon dohledové pravomoci svěřené právními předpisy Komoře,

t e d y

že závažně porušil svoji povinnost stanovenou právním předpisem, zejména: § 2 odst. 2 exekučního řádu, ve spojení s § 7 odst. 4 písm. a) exekučního řádu, § 22 písm. a) až c) stavovského předpisu Exekutorské komory České republiky ze dne 23. května 2013, o kontrolní komisi Exekutorské komory České republiky, a zároveň tímto jednáním ohrozil důstojnost exekutorského povolání a ohrozil důvěru v nezávislý, nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti,

neboť tento skutek není kárným proviněním.

II. j e v i n e n

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, že jakožto soudní exekutor, kterého stát pověřil výkonem exekutorského úřadu, vydal v období od 30. 10. 2017 do 20. 2. 2018 v exekučních řízeních ve věcech sp. zn. 149 EX 4815/17, 4958/17, 5947/17, 7656/17, 7911/17, 8013/17, 8042/17, 8099/17, 8200/17, 8203/17, 8462/17, 8478/17, 8563/17, 8565/17, 8851/17, 8904/17, 9000/17, 9130/17, 9139/17, 9156/17), ve kterých povinný uhradil ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy podle § 46 odst. 6 exekučního řádu, příkazy k úhradě nákladů exekuce, ve kterých rozhodoval o nákladech exekuce v nesnížené výši, a současně si peněžní prostředky vymožené v exekučních řízeních sp. zn. 149 EX 4815/17, 5947/17, 7656/17, 7911/17, 8013/17, 8042/17, 8099/17, 8200/17, 8203/17, 8462/17 8478/17, 8563/17, 8565/17, 8851/17, 8904/17, 9000/17, 9130/17, 9139/17, 9156/17, nad rámec nároku oprávněného a nákladů exekuce ve snížené výši, tj. peněžní prostředky, kterými povinný přeplatil celkovou vymáhanou částku vč. nákladů exekuce, ponechal,

t e d y

závažně porušil povinnosti stanovené právním předpisem, zejména: § 2 odst. 2 exekučního řádu, § 46 odst. 6, větou první exekučního řádu, ve spojení s § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, a zároveň ohrozil důvěru v nezávislý, nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti podle § 2 odst. 2 exekučního řádu,

t í m s p á c h a l

závažné kárně provinění podle ustanovení § 116 odst. 3 písm. a) a b) exekučního řádu

Za to se mu ukládá **kárné opatření** podle ustanovení § 116 odst. 9 exekučního řádu

p o k u t a ve v ý š i 80.000 Kč.

Uložená pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol: **15012018.**

O d ů v o d n ě n í

[1] Kárný žalobce podal kárnou žalobu na základě výsledků kontroly uskutečněné dne 17. 4. 2018, po prošetření exekučních spisů spisových značek specifikovaných pod výrokem II. tohoto rozhodnutí, a sdělení kárně obviněného ze dne 1. 7. 2018 a 23. 7 2018, v nichž jmenovaný odmítl poskytnout požadovanou součinnost ve smyslu výroku I. písm. a) a b) tohoto rozhodnutí.

[2] Ve vztahu ke skutku vymezeném pod výrokem II. tohoto rozhodnutí kárný žalobce uvedl, že v rámci kontroly provedené dne 17. 4. 2018 bylo zjištěno, že kárně obviněný systematicky zasílá povinným výzvy podle § 46 odst. 6 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), v nichž nejprve uvádí částku nákladů exekuce v plné výši a až pod následujícím bodem zmiňuje náklady exekuce ve snížené výši pro případ, že povinný realizuje úhradu ve lhůtě do 30 dnů od doručení výzvy. Takto koncipované výzvy považuje kárný žalobce za *„poměrně matoucí“*, přispívající k časté úhradě nákladů exekuce povinnými v plné výši, a vedoucí tak ke vzniku přeplatků, které kárně obviněný řádně nevypořádával. Předmětné výzvy měl tímto způsobem kárně obviněný formulovat cíleně s úmyslem se obohatit, eventuálně je takto koncipovali jeho zaměstnanci, které v takovém případě nedostatečně řídil po odborné stránce.

[3] Kárný žalobce dále zdůraznil, že v situaci, kdy povinný uhradil ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy náklady exekuce v plné výši, kárně obviněný vydal příkaz k úhradě nákladů exekuce, v němž v rozporu s § 46 exekučního řádu a § 11 a § 13 odst. 3 vyhlášky č.

330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční tarif“), určil náklady exekuce v plné výši. Kárný žalobce zdůraznil, že v daných příkazech bylo uvedeno, že náklady jsou již uhrazeny, avšak zmínka o snížených nákladech, respektive vzniku případného přeplatku zahrnuta nebyla. Kárně obviněný si tak měl pro svou potřebu ponechat částku přesahující jeho zákonný nárok. Určitou odchylku představoval případ sp. zn. 149 EX 4958/17, v němž povinný od kárně obviněného požadoval vrácení přeplatku s poukazem na dobrovolnou úhradu, kdy však měl posledně jmenovaný reagovat pouze vrácením přeplatku, aniž by se s přípisem náležitě procesně vypořádal.

[4] V rámci kárné žaloby kárný žalobce dále zdůraznil, že v návaznosti na kontrolní zjištění byl kárně obviněný vyzván k zaslání 20 exekučních spisů, v nichž byl shora popsaný postup identifikován. Teprve po této výzvě, a současně před postoupením spisů, pak kárně obviněný ve dnech 22. a 23. 5. 2018 vydal ve všech těchto případech „*opravné příkazy*“ k úhradě nákladů exekuce, v nichž stanovil jejich správnou (tj. sníženou) výši a zároveň vyzval povinné ke sdělení čísla účtu pro účely vrácení přeplatku. „*Opravné příkazy*“ přitom dle kárného žalobce na předchozí vadná rozhodnutí ve svých výrocích nijak neodkazují, činí tak jen v rámci odůvodnění. Kárný žalobce doplnil, že se kárně obviněný popsaným postupem obohatil o 96.935, 95 Kč.

[5] V rámci námitek ke kontrole kárně obviněný uvedl, že na základě zjištění kontrolní skupiny provedl kontrolu práce svých zaměstnanců a jím užívaného informačního systému, kdy vlivem jeho nesprávného nastavení došlo k chybnému určení výše exekučních nákladů. Z tohoto důvodu vydal nové příkazy k úhradě nákladů exekuce, kterými změnil původně stanovenou výši nákladů. Kárně obviněný přitom zdůraznil, že jím učiněné výzvy povinným dle § 46 odst. 6 exekučního řádu obsahovaly všechny zákonem stanovené náležitosti, poučení, stejně jako i informaci o tom, že v případě úhrady do 30 dnů je celková částka nižší. Povinní však dobrovolně uhradili částku včetně nesnížených nákladů, což přispělo k nesprávnému určení výše nákladů exekuce. Kárně obviněný v rámci námitek ke kontrole uvedl též opatření, která přijal, aby k danému pochybení v budoucnu nedocházelo.

[6] V reakci na předestřené argumenty kárně obviněného kárný žalobce poznamenal, že tyto nepřijímá, neboť nešlo o porušení krátkodobého charakteru, není zřejmé po jakou dobu, a z jakého důvodu byl informační systém nesprávně nastaven, a proč nebyla chyba zjištěna dříve. Kárně obviněnému dále vytkl, že nesdělil, jaká opatření přijal ke spisům, jež nebyly kontrolovány, neboť jestliže šlo o systémové pochybení, muselo být postižených spisů více. Kárný žalobce rovněž konstatoval, že pokud by šlo skutečně o chybu v nastavení informačního systému, jistě by kárně obviněný uvedl bližší podrobnosti již v průběhu kontroly, respektive ve vyjádření ke kontrolní zprávě. Vadu nastavení dle jeho názoru vylučuje i skutečnost, že v případě, kdy povinní správně uhradili snížené náklady exekuce, vydal kárně obviněný příkazy k jejich úhradě ve snížené výši, k čemuž by v případě jednotného nastavení informačního systému nemohlo dojít.

[7] Kárný žalobce k programovému vybavení dále poznamenal, že ani jeho nesprávné nastavení by nevylučovalo odpovědnost kárně obviněného. Podle § 88 odst. 1 exekučního

řádu totiž náklady exekuce určuje exekutor, případně ve spojení s § 21 a § 25 téhož zákona může jejich určením pověřit koncipienta či kandidáta, *a contrario* nikoli jiného zaměstnance, a tím spíše ne informační systém. Z předmětných příkazů nadto vyplývá, že je vydal soudní exekutor, tj. kárně obviněný. Pokud by pak jméno kárně obviněného bylo snad na zmíněných nákladových příkazech uvedeno pouze formálně, aniž by je autorizoval, s tím, že je vydává jeho zaměstnanec, šlo by o selhání jmenovaného, jenž je za případná pochybení svých zaměstnanců plně odpovědný ve smyslu § 13 a § 116 odst. 4, 5 a 13 exekučního řádu. Kárný žalobce rovněž odmítl údajný „*náznak*“ kárně obviněného, že si povinní přivodili situaci vlastně sami, když navzdory výzvě dobrovolně uhradili exekuční náklady v plné výši. Na základě uvedených skutečností je dle kárného žalobce třeba postup kárně obviněného kvalifikovat jako závažný kárný delikt.

[8] Zmíněný závěr kárný žalobce doplnil poukazem na druhý z posuzovaných skutků s tím, že neposkytnutím předmětných spisů kárně obviněný znemožnil širší šetření, zda se téhož pochybení nedopustil v daleko větším rozsahu. Navrhl proto zdejšímu soudu provést dokazování nepředloženými spisy, stejně jako výpisem z příslušného účtu, jakkoliv současně připustil, že si je vědom skutečnosti, že Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému nepřísluší „*vést vyšetřování*“. Kárný žalobce uzavřel, že kárně obviněný svým postupem závažným způsobem porušil § 2 odst. 2 exekučního řádu, § 46 odst. 6 téhož zákona, ve spojení s § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 exekučního tarifu a čl. 3 odst. 3 a čl. 5 usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006, kterým byl přijat stavovský předpis, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů. Současně ohrozil důstojnost exekutorského povolání a důvěru v nezávislý, nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti. Za přitěžující okolnost kárný žalobce označil jednání kárně obviněného přinejmenším v úmyslu nepřímém, přičemž jako polehčující okolnost odmítl přijmout jeho následný postup, když neoprávněné získané prostředky vrátil dle názoru kárného žalobce až pod tíhou kontrolních zjištění, tedy nikoli dobrovolně.

[9] K druhému z projednávaných skutků kárný žalobce poznamenal, že dne 4. 6. 2018 požádal v návaznosti na zjištění kontrolní skupiny kárně obviněného o součinnost v podobě předložení exekučních spisů a výpisu ze zvláštního účtu vedeného pro vymožená plnění. To vše pro účely prověření, zda ke shora popsanému pochybení nedošlo též v daných případech, v nichž dosud nemohlo dojít k prekluzi kárné odpovědnosti. Kárně obviněný nejprve reagoval požadavkem na prodloužení lhůty k poskytnutí součinnosti, z čehož kárný žalobce dovozuje jeho původní ochotu žádosti vyhovět. Svými přípisy ze dne 1. 7. 2018 a 20. 7. 2018 však následně sdělil, že součinnost neposkytne. Dle kárného žalobce tak závažným způsobem porušil § 2 odst. 2 exekučního řádu, ve spojení s § 7 odst. 4 písm. a) téhož zákona, a § 22 písm. a) až c) stavovského předpisu Exekutorské komory České republiky ze dne 23. května 2013, o kontrolní komisi Exekutorské komory České republiky (dále též „KKEK“).

[10] Kárný žalobce závěrem navrhl posoudit žalované skutky jako kárná provinění podle § 116 odst. 3 písm. a) a b) exekučního řádu a uložit kárně obviněnému pokutu ve výši dle uvážení zdejšího soudu. Pro případ prokázání úmyslného pochybení rovněž ve většině ze spisů, které kárně obviněný odmítl předložit, navrhl kárnému soudu zvážit též odvolání jmenovaného z úřadu. Kárný žalobce dodal, že přestože nebyl kárně obviněný

dosud trestán, jde o vysoce závažná pochybení, přičemž tento neprojevil žádnou sebereflexi a své jednání pouze bagatelizoval. V případě neposkytnutí součinnosti potom zcela znemožnil výkon dohledových oprávnění Exekutorské komory, tedy realizaci veřejného zájmu na řádném výkonu exekuční činnosti ze strany soudních exekutorů.

[11] Kárně obviněný se k obsahu kárné žaloby vyjádřil přípisem ze dne 7. 9. 2018, v němž vyslovil, že se namítaných kárných provinění nedopustil, respektive že v žádném případě nešlo o závažná kárná provinění. Úvodem dále zdejšímu soudu navrhl zhodnotit, zda kontrola ze dne 17. 4. 2018 proběhla v souladu s právními a stavovskými předpisy, když členem kontrolní skupiny byl též JUDr. M. M., který měl v době provádění kontroly pozastavený výkon exekutorského úřadu ve smyslu § 122 exekučního řádu z důvodu trestního stíhání jeho osoby. Poukázal v této souvislosti na rozpor s § 2 odst. 1 KKEK, ve spojení s § 1 exekučního řádu, přičemž též poznamenal, že o výměnu dotčeného člena kontrolní skupiny žádal předsedu kontrolní komise Exekutorské komory přípisem ze dne 23. 5. 2018. Jestliže při pozastavení výkonu exekutorského úřadu nemůže dotyčný fakticky vykonávat svou činnost, jakkoliv formálně zůstává soudním exekutorem, neměl by podle kárně obviněného fungovat v orgánech Exekutorské komory, a to navzdory principu presumpce neviny. K důkazům získaným při kontrole by se tak pro porušení procesních postupů nemělo přihlížet.

[12] Ve vztahu k nesprávnému určování výše exekučních nákladů kárně obviněný nejprve odmítl tvrzení o údajně matoucí povaze zasílaných výzev. Podotkl, že tyto byly plně čitelné, srozumitelné a obsahovaly všechna poučení vyžadovaná exekučním řádem. Žádná z předchozích kontrol ze strany Exekutorské komory, Ministerstva spravedlnosti ani Okresního soudu pro Prahu - východ neměla dle kárně obviněného k jím používané formulaci výzvy žádné připomínky. S odkazem na § 4 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kárně obviněný zdůraznil, že mohl důvodně předpokládat, že povinný si text výzvy důkladně přečte a při úhradě ve lhůtě dle § 46 odst. 6 exekučního řádu zaplatí se sníženými náklady. Formulace výzvy působí rovněž motivačně, neboť povinní vidí, kolik mohou při včasné úhradě „*ušetřit*“. Kárně obviněný doplnil, že jednotné vzory písemností zavedla až vyhláška ministerstva spravedlnosti č. 461/2017 Sb., s účinností od 1. 7. 2018, kdy tak v posuzované době příslušný vzor neexistoval. I tento však shodně obsahuje uvedení celkových nákladů exekuce. Doplnil, že neměl důvod koncipovat výzvu matoucím způsobem, neboť v případě vzniku přeplatku by jej musel povinnému vrátit, jako se tomu stalo i v případech, jež jsou předmětem kárné žaloby.

[13] Kárně obviněný rovněž namítl, že tvrzení kárného žalobce o pochybení v „*drtivé většině případů*“ je přinejmenším zavádějící, neboť v rámci kontroly bylo prověřeno několik desítek dalších spisů, které však nebyly zmíněny, a to ani stručně, ve zvláštní části zprávy o kontrole. Pětadvacet spisů v ní uvedených nepředstavuje souhrn všech kontrolovaných spisů. Z hlediska případů, jež jsou předmětem kárného řízení, nicméně kárně obviněný připustil, že došlo k vydání příkazů k úhradě nákladů exekuce v nesprávné výši, kdy však zdůraznil následné vydání příkazů nových a vrácení takto vzniklých přeplatků povinným. Ve vztahu k případu sp. zn. 149 EX 4958/17 kárně obviněný poznamenal, že by v něm učiněné podání povinného, hodnocené kárnou žalobou jako námitky proti příkazu, bylo jako takové třeba odmítnou pro opožděnost, neboť bylo

podáno 2 dny po zákonné lhůtě. Skutečnost, že kárně obviněný přesto přeplatek vrátil, dle jeho názoru popírá tvrzení kárného žalobce o úmyslné snaze se obohatit, neboť přeplatek byl v tomto případě již stanoven pravomocným příkazem, proti němuž nemohl být povinný s námitkami úspěšný. Dodal, že procesní úprava nezná možnost změny pravomocných příkazů k úhradě nákladů exekuce, kdy tak k vrácení přeplatků povinným přistoupil jednoznačně dobrovolně. Následně vydanými „*opravnými*“ příkazy došlo ke změně příkazů předchozích a stanovení nákladů exekuce ve správné výši, a to včetně odpovídajícího odůvodnění. Kárně obviněný nadto poznamenal, že ke snížení nákladů exekuce přistoupil i v jím specifikovaných případech, kdy bylo možné o naplnění podmínek pro snížení pochybovat. Ve vztahu k rozsahu tvrzeného obohacení doplnil, že při odečtení DPH jde o částku 80.205 Kč.

[14] Vůči hodnocení jeho námitek proti kontrolním zjištěním ze strany kárného žalobce podotkl, že jejich smyslem nebyla „*obhajoba*“, ale pouze vyjádření nesouhlasu s některými zjištěními a současné informování o přijatých opatřeních. K otázce nastavení informačního systému kárně obviněný uvedl, že nezjistil, k jakému okamžiku došlo ke změně původního nastavení, avšak dle jeho názoru je možné vyloučit zásah některého ze zaměstnanců. Vyjádřil přesvědčení, že šlo pravděpodobně o důsledek některé z aktualizací systému, kdy „*nezřídka dochází k chybám*“, které musí být následně odstraněny další aktualizací.

[15] V souvislosti s informačním systémem kárně obviněný doplnil, že již v námitkách proti zprávě o kontrole uvedl, že při revizi postupů svých zaměstnanců zjistil nedostatky, zejména jejich přílišné spoléhání se na zmíněný systém a jeho automatické funkce. Vzniklá pochybení měla mít svůj základ rovněž v rozdělení dílčích procesních částí exekuce mezi jednotlivé zaměstnance, kteří se potom nezajímali o vzájemné procesní souvislosti. Kárně obviněný měl též podcenit kontrolu zaměstnankyň vydávajících příkazy k úhradě nákladů exekuce, a to s ohledem na jejich vysokoškolské vzdělání a skutečnost, že je zná již z doby před zahájením své exekutorské činnosti. Uznal, že je odpovědný za nedostatky informačního systému i nedostatečnou kontrolu práce svých zaměstnankyň, avšak odmítl, že by šlo o soustavné a úmyslné jednání. Neúmyslnost, v kontrastu se skutkem řešeným zdejším soudem v řízení pod sp. zn. 15 Kse 8/2015, má dosvědčovat též skutečnost, že povinné k úhradě celkové pohledávky nikdy nenutil a jím zaslané výzvy obsahovaly veškeré zákonné náležitosti.

[16] S návrhem na doplnění dokazování spisy, pro jejichž nepředložení je činěn kárně odpovědný v druhém z projednávaných skutků, vyjádřil nesouhlas, když nijak nesouvisí s případy řešenými v rámci prvního ze skutků a není jasné, co by mělo být spisy prokazováno. Současně odkázal na názor Nejvyššího správního soudu, který vyslovil ve věci sp. zn. 15 Kse 8/2015, podle něhož kárný soud rozhoduje pouze o skutcích označených kárnou žalobou a nemůže sám dohledávat pochybení, jichž se měl kárně obviněný údajně dopustit. Dokazování požadovanými spisy a výpisy z účtu by nadto bylo rozporné též se zásadou zákazu nucení k sebeobviňování.

[17] V případě druhého ze žalovaných skutků kárně obviněný odkázal na § 7 odst. 5 a § 113a odst. 3 exekučního řádu, a dále na § 1 KKEK. Zdůraznil, že kontrolní komise je ve vztahu k soudním exekutorům oprávněna provádět šetření při vyřizování stížností a dále

kontrolu jejich úřadů. Těmto oprávněním odpovídají příslušné procesní postupy obsažené ve zmíněném stavovském předpise (KKEK). Ani posledně jmenovaný předpis, ani exekuční řád však neobsahuje procesní postup označovaný kárným žalobcem jako „*navazující dohled* " a kontrolní komise jej tak nemohla uplatnit. Kárně obviněný zdůraznil, že i kdyby tak přesto učinit mohla, nezbavovalo by ji to povinnosti postupovat subsidiárně dle KKEK, či správního řádu, a tedy poučit jej o zahájení „*navazujícího dohledu*", jeho atributech, stejně jako o jeho právech a povinnostech. To se však nestalo a jmenovaný se o „*navazujícím dohledu*" dozvěděl až z kárné žaloby. Doplnil, že si současně není vědom, že by byl k Exekutorské komoře podán podnět, který by se týkal požadovaných spisů, nebo nakládání s prostředky na zvláštním účtu, což ani kárný žalobce netvrdí. Žádost ze dne 4. 6. 2018 o předložení spisů a výpisů tedy nemohla být učiněna v souvislosti s vyřizováním podnětu ve smyslu druhého oddílu KKEK.

[18] Kárně obviněný ve svém vyjádření dále poukázal na skutečnost, že je mu rovněž vytýkáno porušení ustanovení § 22 písm. a) až c) KKEK, spadající do třetího oddílu tohoto stavovského předpisu, jenž je věnován kontrolám exekutorských úřadů. Z toho dovozuje, že žádost ze dne 4. 6. 2018 měla být patrně učiněna v rámci realizace kontroly, kdy však nebyl informován, a nevyplývá to ani ze žádosti samé, o zahájení jiné kontroly, než té, která byla provedena dne 17. 4. 2018. V souvislosti s ní však kárně obviněný obdržel dne 4. 6. 2018 vyrozumění o tom, že je mu doručována zpráva o provedení kontroly, kdy teprve závěrem daného sdělení byla připojena shora rozebíraná žádost o předložení spisů a výpisů. Podle § 23 odst. 1 KKEK nicméně platí, že zpráva o provedení kontroly je vyhotovována ve lhůtě do 30 dnů ode dne provedení posledního kontrolního úkonu, z čehož je zřejmé, že v době zaslání vyrozumění (4. 6. 2018) již musel být poslední úkon kontroly učiněn a provádění kontroly tedy bylo ukončeno. Předseda kontrolní komise proto nebyl za daného stavu oprávněn vyžadovat předmětné spisy a výpisy z účtu. Z hlediska možného postupu po skončení kontroly (§ 24-26 KKEK) kárně obviněný zdůraznil, že předseda kontrolní komise může přijmout opatření dle § 26 odst. 1 KKEK, avšak až po obdržení zprávy o provedení kontroly spolu s případnými námitkami soudního exekutora proti kontrolním zjištěním, k čemuž v daný okamžik ještě nedošlo. Z uvedeného kárně obviněný vyvozuje, že žádost ze dne 4. 6. 2018 nemá oporu v právní úpravě. Nebyl proto povinen jí vyhovět.

[19] S odkazem na svá dřívější vyjádření vůči Exekutorské komoře kárně obviněný dále poznamenal, že ze zprávy o provedení kontroly ani žádosti ze dne 16. 5. 2018 nevyplývá, že by kontrolní skupině při výkonu kontrolní činnosti chyběly jakékoli podklady. Nadto výpisy z účtu byly požadovány za dobu 1. 1. 2013 – 26. 1. 2018, což neodpovídá období uvedenému ve vyrozumění o zahájení kontroly (říjen 2017 – duben 2018), ani spisům, jejichž předložení bylo současně s výpisy požadováno, kdy tyto byly založeny nejdříve v roce 2016. Zmíněné období rovněž výrazně překračuje prekluzivní lhůtu ve smyslu § 116 odst. 14 exekučního řádu. Dle kárně obviněného proto mohlo být skutečným cílem předmětné žádosti mapování jeho obchodních aktivit, čemuž odpovídá i skutečnost, že není známo, že by kontrolní komise dříve požadovala předložení tak velkého množství exekučních spisů. Žádost ze dne 4. 6. 2018 se tak rovněž jeví jako pokus o nepřípustnou tzv. „*vyšetřovací výpravu*" (*fishing expedition*).

[20] Kárně obviněný uzavřel, že k prvnímu ze skutků nedošlo úmyslně, ale nedostatečnou kontrolou nastavení informačního systému a práce zaměstnanců, kdy proto ze své vůle přistoupil k nápravě nedostatků, vrácení přeplatků a přijetí preventivních opatření. V případě druhého skutku se pak necítí být vinen, když k jeho spáchání dle názoru kárně obviněného nedošlo.

[21] Přípisem ze dne 14. 1. 2019 sdělil kárně obviněný zdejšímu soudu, že v zájmu dobré vůle a odčinění důsledků vystavování příkazů k úhradě nákladů exekuce v nesnížené výši uzavřel darovací smlouvu se zapsaným ústavem Lidská pouta, kterému poskytl 80.000 Kč, přičemž by tato skutečnost měla být zohledněna v jeho prospěch.

[22] Ústní jednání ve věci proběhlo dne 15. 1. 2019 za přítomnosti kárně obviněného, jeho obhájce a zástupce kárného žalobce.

[23] Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení skutku vymezeného kárným žalobcem jako neposkytnutí součinnosti ve smyslu nevyhovění žádosti předsedy kontrolní komise Exekutorské komory ze dne 4. 6. 2018 o předložení exekučních spisů a výpisu ze zvláštního účtu vedeného pro vymožená plnění. Za rozhodující zde kárný soud považuje otázku, zda zmíněný požadavek měl oporu v právní úpravě, *ergo* zda byl kárně obviněný povinen požadovanou součinnost poskytnout, neboť samotný skutkový stav není mezi stranami sporný. Učinil přitom závěr, že je na místě přisvědčit argumentům kárně obviněného, že předmětná výzva nebyla učiněna *lege artis*. Kárně obviněný byl totiž k poskytnutí dalších spisů a výpisů ze zvláštních účtů vyzván dne 4. 6. 2018, kdy daná žádost tvořila součást vyrozumění o zaslání zprávy o kontrole exekutorského úřadu jmenovaného ze dne 17. 4. 2018. Jak přitom kárně obviněný přiléhavě uvedl, dle § 23 odst. 1 KKEK platí, že „[v]*edoucí kontrolní skupiny vyhotoví a odešle tajemníkovi komise ve lhůtě 30 dnů ode dne provedení posledního kontrolního úkonu, ve zvláště složitých případech do 60 dnů, zprávu o provedení kontroly exekutorského úřadu*“ (zvýraznění provedeno kárným soudem). Zdejší soud proto dává kárně obviněnému za pravdu v tom, že předmětná výzva nemohla být učiněna v rámci původní kontroly jeho úřadu, když tato již musela být ve smyslu uvedeného skončena. Nelze přitom přehlédnout ani tu skutečnost, že se předmět původní kontroly, vymezený jednak časově (říjen 2017 – duben 2018), a jednak kontrolovanými exekučními spisy (viz zpráva z kontroly exekutorského úřadu), nepřekrývá s rozsahem součinnosti požadované následně předsedou kontrolní komise v žádosti ze dne 4. 6. 2018. I tato skutečnost podporuje závěr, že daná žádost nemohla být učiněna v rámci kontroly konané u kárně obviněného dne 17. 4. 2018.

[24] Ve vztahu k rozebírané žádosti dále platí, že byla učiněna v době, kdy ještě kárně obviněný nevznesl námitky proti zprávě o původní kontrole, neboť ta mu byla souběžně s touto žádostí teprve zasílána. Logicky tak nemohla v danou dobu existovat ani tzv. konečná zpráva ve smyslu § 25 KKEK, jejíž součástí se předmětné námitky stávají, a která je následně zasílána kontrolovanému soudnímu exekutorovi (tj. zde kárně obviněnému) a předsedovi kontrolní komise. Konečně ani ke dni konání ústního jednání před kárným soudem v nynější věci nebylo známo, zda zmíněná konečná zpráva vůbec existuje, když minimálně kárně obviněnému nebyla dle jeho sdělení doručena a kárný žalobce toto ani netvrdí. Jestliže potom dle § 26 KKEK platí, že předseda komise může přijmout některá z opatření zde vyjmenovaných teprve „*poté, co mu je podle ustanovení § 25 předána konečná*

zpráva“ (zvýraznění provedeno kárným soudem), nelze než i v tomto bodě přisvědčit kárně obviněnému, že žádost ze dne 4. 6. 2018 nemohla mít oporu ani v § 26 odst. 1 písm. d) KKEK.

[25] S ohledem na shora řečené dospěl zdejší soud k závěru, že v situaci, kdy kontrola kárně obviněného prováděná dne 17. 4. 2018 byla již skončena, a současně žádost ze dne 4. 6. 2018 nemohla představovat opatření ve smyslu § 26 odst. 1 písm. d) KKEK, postrádala tato zákonnou oporu. Chtěla-li si tak Exekutorská komora na základě § 7 odst. 5 exekučního řádu vyžádat další exekuční spisy za jiné období, respektive související výpisy z účtu vedeného podle § 46 odst. 4 téhož zákona měla tak učinit v době, kdy původní kontrola stále probíhala, případně zahájit kontrolu novou, eventuálně postupovat dle § 26 odst. 1 písm. d) KKEK, ovšem při splnění podmínky předchozího vydání konečné zprávy ve smyslu § 25 a § 26 citovaného stavovského předpisu. V situaci, kdy však předseda kontrolní komise učinil žádost *non lege artis*, nebyl kárně obviněný povinen této vyhovět, a jeho odmítnutí součinnosti tedy nepředstavuje kárné provinění ve smyslu § 116 odst. 3 písm. a) a b) exekučního řádu. Lze doplnit, že otázku vyvolává rovněž značný rozsah požadované součinnosti, když nově vyžádaných 175 exekučních spisů velmi významně převyšuje původní požadavek 20 spisů, které kárně obviněný postoupil na základě žádosti ze dne 16. 5. 2018 ve spojení s původní kontrolou. Vzhledem k absenci zákonné opory výzvy ze dne 4. 6. 2018 však považoval zdejší soud za nadbytečné se touto otázkou blížeji zaobírat.

[26] Rovněž v případě prvního ze skutků – nezákonné vydávání příkazů k úhradě nákladů exekuce v nesnížené výši, není mezi stranami spornou skutková stránka věci. Kárně obviněný konečně své pochybení uznal, a to jak ve vyjádření ke zprávě o kontrole ze dne 15. 6. 2018, tak v rámci vyjádření ke kárné žalobě ze dne 7. 9. 2018, přičemž svůj postoj nezměnil ani při ústním jednání před zdejším soudem. Spornou je však mezi stranami otázka, zda jednání kárně obviněného dosáhlo intenzity kárného provinění, respektive závažného kárného provinění.

[27] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k vypořádání námitky kárně obviněného, který zpochybnil využitelnost důkazů získaných v rámci kontroly ze dne 17. 4. 2018, a to z důvodu účasti JUDr. M. M. v kontrolní skupině, když tento měl v době jejího konání na základě probíhajícího trestní stíhání vůči jeho osobě pozastavený výkon exekutorského úřadu. Zdejší soud v tomto bodě považuje za vhodné zdůraznit, že sám kárně obviněný ve svém vyjádření ke kárné žalobě opírá důvodnost předmětné námitky o otázku „*vhodnosti*“ účasti takové osoby v kontrolní skupině Exekutorské komory, když přiznává, že JUDr. M. zůstal i po pozastavení výkonu exekutorského úřadu, byť pouze formálně, soudním exekutorem ve smyslu § 1 exekučního řádu. Naplňoval tak požadavek § 2 odst. 1 KKEK, podmiňující možnost členství v kontrolní komisi právě statusem soudního exekutora. Jakkoliv se tedy Nejvyšší správní soud ztotožňuje s tezí kárně obviněného o nevhodnosti účasti takové osoby v kontrolních orgánech Exekutorské komory, nejde o skutečnost zakládající rozpor s právní úpravou, která by bránila využití zjištění dosažených kontrolou exekutorského úřadu kárně obviněného. Zmíněné platí tím spíše, že kárně obviněný neuvedl, jak konkrétně měla daná skutečnost ovlivnit závěry kontrolní komise, tj. jaké měla důsledky. Pouhé ničím nepodložené tvrzení kárně obviněného, podle něhož se měl JUDr. M. dostavit v den kontroly s časovým předstihem a byl „*velice natěšený, že jde na*

kontrolu“ postrádá v tomto směru jakoukoliv výpovědní hodnotu. V této souvislosti je na místě též poznamenat, že Nejvyššímu správnímu soudu ani nepřísluší v rámci kárného řízení přezkoumávat zákonnost provedené kontroly, když tato role náleží soudu exekučnímu.

[28] Jak bylo již uvedeno výše, z hlediska skutku mezi stranami není sporné, že kárně obviněný ve 20 případech, specifikovaných pod výrokem II. tohoto rozhodnutí, nesprávně vyměřil náklady exekuce v plné výši, ačkoliv měl tyto ve smyslu § 46 odst. 6 exekučního řádu stanovit ve snížené hodnotě. Při uznání svého pochybení však kárně obviněný zdůraznil, že šlo o důsledek nesprávného nastavení informačního systému využívaného jeho úřadem, který při uhrazení exekučních nákladů v plné výši vykázal nulový rozdíl, tedy ani nedoplatek ani přeplatek, a to navzdory skutečnosti, že úhrada byla provedena ve lhůtě dle citovaného ustanovení, čímž povinným vznikl nárok na snížené náklady exekuce. Svou roli mělo sehrát též pochybení zaměstnankyň kárně obviněného, jejichž kontrolu jmenovaný podcenil. Kárně obviněný v této souvislosti akcentoval, že si je vědom své odpovědnosti za nastavení využívaného programu i práci zaměstnankyň, avšak odmítl, že by vydávání příkazů k úhradě nákladů exekuce v nesprávné výši činil úmyslně za účelem svého obohacení, jak tvrdí kárný žalobce.

[29] Nejvyšší správní soud dospěl v tomto bodě k závěru, že okolnosti případu nasvědčují zavinění kárně obviněného ve formě vědomé nedbalosti. Jmenovaný uvedl, že jím užívaný informační systém, jehož výstupem ohledně náležitého uhrazení (přeplatku/nedoplatku) nákladů exekuce se měly jeho zaměstnankyně při vydávání předmětných příkazů, respektive on sám při jejich autorizaci řídit, bývá pravidelně aktualizován, a to někdy i s měsíční periodicitou. V rámci vyjádření ke kárné žalobě potom připustil, že po instalaci těchto aktualizací „*nezřídka dochází k chybám*“. Pokud tedy kárně obviněný při vydávání příkazů k náhradě nákladů exekuce vycházel z hlediska ověření správnosti jejich výše zásadně toliko z výpočtů prováděných využívaným systémem, představujícím nadto pouhou „*administrativní pomůcku*“, aniž by je sám, respektive prostřednictvím svých pracovníků verifikoval, nelze než zhodnotit, že bez přiměřených důvodů spoléhal, že nedojde ke stanovení exekučních nákladů v nesprávné výši, a tedy k neoprávněnému zásahu do majetkové sféry povinných. Konečně jestliže kárně obviněný ve vyjádření ke kárné žalobě uvedl, že se jeho zaměstnanci „*příliš spoléhali na informační systém a jeho (automatické) funkce*“, nezbývá zdejšímu soudu než podotknout, že se této chyby zprostředkovaně dopustil i sám kárně obviněný, když kontrolu správnosti nastavení informačního systému po každé jeho aktualizaci, respektive další stupeň kontroly správnosti vyúčtování spisů přijal až jako opatření reagující na zjištění pochybení vytýkaných kárnou žalobou.

[30] Zdejší soud naopak neshledal dostatečné indicie, jež by v případě projednávaného skutku umožňovaly dospět k závěru o možném (byť nepřímém) úmyslu kárně obviněného. Tuto formu zavinění nelze dovozovat ani ze skutečnosti, že jmenovaný přistoupil k vydání „*opravných*“ příkazů k náhradě nákladů exekuce až ve dnech 22. 5. a 23. 5. 2018, tedy až poté, co byl členem kontrolní komise vyzván k předložení příslušných spisů přípisem ze dne 16. 5. 2018. Nelze totiž učinit spolehlivý závěr, že kárně obviněný měl konkrétní povědomí o nesprávném určení exekučních nákladů již před obdržením zmíněného přípisu, a nešlo tak z jeho strany o prostou reakci na okolnost indikující možné

pochybení (tj. na vyžádání spisů), které v těchto spisech před jejich postoupením skutečně shledal. Přisvědčit přitom není možné kárnému žalobci v jeho tvrzení, že z výrokových částí „*opravných*“ příkazů není patrná návaznost na předchozí vadná rozhodnutí, když naopak tyto zcela explicitně ve svých výrocích odkazují na původní příkazy k úhradě nákladů exekuce [pozn. výjimku představuje „*opravný*“ příkaz ze dne 22. 5. 2018, č. j. 149 EX 5947/17 – 23, v němž patrně v důsledku administrativního pochybení absentuje den vydání a číslo listu původního (měněného) příkazu]. V odůvodnění potom „*opravné*“ příkazy jako na důvod původně nesprávného určení výše exekučních nákladů odkazují právě na „*technické problémy v informačním systému soudního exekutora*“. Absenci dřívější nápravy ze strany kárně obviněného lze přičítat rovněž okolnosti, že s výjimkou případu sp. zn. 149 EX 4958/17 nedošlo ze strany povinných k podání námitek vůči „*původním*“ příkazům k náhradě nákladů exekuce. Zdejší soud zcela přisvědčuje kárnému žalobci, že tuto skutečnost nelze jakkoli klást k jejich tíži, respektive z ní dovozovat „*umenšení*“ povinnosti kárně obviněného vrátit vzniklý přeplatek, avšak z hlediska role indikace nesprávného stanovení původních exekučních nákladů nelze tuto skutečnost zcela přehlédnout. Při ojedinělosti případu vedeného pod sp. zn. 149 EX 4958/17, kdy povinný na nesprávně stanovenou výši nákladů reagoval, nelze bez dalšího označit vyjádření kárně obviněného, že jej při řešení podání povinného nenapadlo, že jde o systémovou chybu, za vzbuzující důvodné pochybnosti o pravdivosti tohoto tvrzení.

[31] Nejvyšší správní soud v souhrnu uvedených skutečností nepřisvědčuje tezi kárného žalobce o úmyslném vydávání příkazů k úhradě nákladů exekuce v nesprávné (plné) výši kárně obviněným za účelem vlastního obohacení, když pro tento závěr nejsou k dispozici dostatečné důkazy. Okolnosti případu naopak nasvědčují závěru, jak shora předestřeno, že jmenovaný jednal zaviněně ve vědomé nedbalosti. Tato okolnost nicméně nemění nic na skutečnosti, že plnou odpovědnost za činnost svých zaměstnanců a náležité nastavení využívaného programového vybavení nese sám soudní exekutor, tj. kárně obviněný. Uvedené platí tím spíše pro případ, kdy se jedná o rozhodnutí ve věci, zde příkaz k úhradě nákladů exekuce, jež vydává sám soudní exekutor, a to bez ohledu na skutečnost, že z administrativního hlediska je dané rozhodnutí zpravidla vyhotovováno jeho pracovníky. Vzhledem k okolnostem projednávaného případu tak při jeho posouzení nebylo možné uvažovat o naplnění liberačního důvodu ve smyslu § 116 odst. 15 exekučního řádu. Konečně kárně odpovědný se aplikace citovaného ustanovení ani nedomáhal, když naopak svou odpovědnost za vytýkaná pochybení sám uznal.

[32] Z hlediska intenzity posuzovaného jednání považuje Nejvyšší správní soud za nutné na straně druhé akcentovat jeho rozsah, totiž že k pochybení došlo ve všech dvaceti kárným žalobcem označených spisech. Nelze jej tedy označit za ojedinělý exces, ale naopak za systémový nedostatek. Tomu konečně nasvědčuje i kárně obviněným deklarovaná hlavní příčina nesprávného stanovení výše exekučních nákladů v původních příkazech, totiž nepřiměřené spoléhání se na nesprávně nastavené programové vybavení exekutorského úřadu. Vzhledem k této skutečnosti dospěl kárný soud k závěru, že jednání kárně obviněného dosáhlo intenzity závažného kárného provinění, jmenovitě dle § 116 odst. 3 písm. a) a b) exekučního řádu.

[33] Nad rámec řečeného Nejvyšší správní soud k posuzovanému skutku dodává, že jedná-li se o návrh kárného žalobce na doplnění dokazování provedením spisů, jejichž

nepostoupení je kárně obviněnému vytýkáno v rámci druhého ze skutků projednávaných v rámci tohoto řízení, a s tím spojený návrh na případné rozšíření prvního ze skutků o ty z nepostoupených spisů, v nichž by bylo identifikováno rovněž nesprávné vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce v nesnížené výši, je na místě zdůraznit, že k navrhovanému postupu se zdejší soud ve své judikatuře již opakovaně vyslovil. V rozhodnutí ze dne 27. 1. 2016, č. j. 15 Kse 8/2015 – 75, explicitně uvedl, že „*rozhoduje o skutcích, které kárný žalobce v žalobě označil (viz § 220 odst. 1 trestního řádu), a nemůže sám dohledávat pochybení, kterých se měla kárně obviněná údajně dopustit. Jiný přístup by znamenal, že by kárný soud přestal být soudem a převzal by i roli kárného žalobce. Takový postup není v právním státě přijatelný.*“ (srov. též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2015, č. j. 14 Kse 7/2014 – 54; všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Vzhledem k citované nemožnosti přistoupit k rozšíření posuzovaného skutku nad rámec jeho vymezení kárnou žalobou, a při zohlednění skutečnosti, že zástupce kárného žalobce při ústním jednání konstatoval, že na původně požadovaném provedení dokazování 175 spisy, specifikovanými pod písm. b) výroku I. tohoto rozhodnutí, netrvá, se zdejší soud tímto návrhem dále nezabýval.

[34] Z hlediska kárného opatření platí, že kárný žalobce zdejšímu soudu navrhl uložení pokuty ve výši dle jeho uvážení. Podle § 116 odst. 9 exekučního řádu lze přitom za závažný kárný delikt uložit veřejné napomenutí, odvolání z exekutorského úřadu a pokutu v rozsahu od 50.000 Kč do 5.000.000 Kč. S ohledem na okolnosti projednávaného případu vyloučil zdejší soud možnost uložení veřejného napomenutí, jako nedostačující intenzitě shledaného kárného provinění, stejně jako uplatnění odvolání z exekutorského úřadu, coby opatření naopak zjevně přesahující závažnost pochybení kárně obviněného. V souladu s návrhem kárného žalobce proto přistoupil k uložení pokuty, kdy při úvaze o její konkrétní výši zvážil všechna kritéria spoluurčující povahu a závažnost kárného deliktu. Zohlednil význam chráněného zájmu, jímž je zájem na řádném výkonu svěřené pravomoci soudních exekutorů, dále četnost pochybení kárně obviněného a tomu odpovídající rozsah následku. Přihlédl rovněž k osobě kárně obviněného a okolnosti, že dosud nebyl kárně trestán, stejně jako shledané formě zavinění v podobě vědomé nedbalosti, tedy skutečnosti, že vzniklé obohacení nebylo výsledkem úmyslného jednání. V úvahu vzal dále opatření, která kárně obviněný po zjištění nesprávného určování exekučních nákladů přijal, tj. zavedení kontroly správnosti nastavení informačního systému po každé jeho aktualizaci, či úpravě šablon příslušných dokumentů, opakované proškolení svých zaměstnanců a zavedení dalšího stupně kontroly správnosti vyúčtování spisů osobou s právním vzděláním. Konečně zdejší soud zohlednil i vydání „*opravných*“ příkazů k úhradě nákladů exekuce, jimiž byly původní (vadné) příkazy změněny, a vrácení neoprávněně vybraných prostředků (přeplatků) povinným. V rámci reflexe pochybení a jako jistý projev dobré vůle kárně obviněný nadto daroval částku 80.000 Kč k charitativním účelům zapsanému ústavu Lidská pouta. Po zvážení všech uvedených okolností dospěl kárný soud k závěru, že za přiměřenou lze v projednávané věci považovat pokutu uloženou při spodní hranici zákonného rozmezí, a to konkrétně ve výši 80.000 Kč. Nejvyšší správní soud má za to, že takto stanovená pokuta vystihuje všechny atributy projednávaného případu a zároveň přispěje k vyšší motivaci kárně obviněného k řádnému výkonu funkce soudního exekutora.

[35] Pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol: 15012018.

[36] Kárně obviněnému nenáleží náhrada nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, protože nebyl zproštěn kárné žaloby v plném rozsahu.

P o u č e n í : Proti tomu rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 15. ledna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda kárného senátu
ve věcech soudních exekutorů